

SVART HATT

Tomas Ericson

ditt *bok* förlag

Alexander (Alex)

Amanda

Oscar

Gripsholms slotts spegelbild var glasklar i Mälarens vatten. Inte en krusning på vattenytan. Günter Hesse satt i en liten roddbåt med ett metspö i handen och njöt av tillvaron. Att fiska en härlig sommardag var något av det bästa han visste.

Günter, som bodde i Tyskland, älskade Sverige. Det var något med Sverige som var så mycket bättre än Tyskland. Han visste inte riktigt vad det var men han reste hit så ofta han kunde. Visst hade han besökt andra länder också, men inte så många. Framför allt gillade han de svenska slotten. Han hade besökt Vadstena slott och Örebro slott.

Efter att jag och mina vänner hade jagat bort spökena från Örebro slott hade Günter kontaktat oss och erbjudit sin hjälp om vi skulle stöta på spöken igen. I Vadstena hade det löst sig ändå men han hade säkert kommit och hjälpt oss om vi hade frågat.

Günter hade varit på Gripsholms slott tidigare och det hade varit så intressant att han nu var tillbaka för att utforska det lite mer.

På förmiddagen hade han gått en guidad tur och fått information om det mesta som hade hänt på slottet. Han visste redan allt som guiden berättade men det gjorde inget. Han tyckte det var så spännande att han

hade kunnat gå flera turer om dagen. Det fanns inget bättre att göra på fritiden.

Günter gillade också att fiska så därför satt han nu i båten med sitt metspö och hoppades på att han inte skulle få napp. Det låter kanske konstigt men Günter gillade inte att få fisk på kroken som han skulle bli tvungen att ta upp och kroka av. Günter tyckte nämligen lite synd om fisken. Njutningen bestod i att sitta där i båten och fundera på vilka fler slott han ville besöka.

När han njöt som allra mest fick han plötsligt napp. Flötet försvann ner under vattenytan och det började dra i metspöt.

Typiskt, tänkte Günter. Jag vill ju inte att det ska nappa.

Günter drog i spöt för att få upp fisken som bitit sig fast i kroken. Han tog i så mycket han orkade och förstod att det inte handlade om någon liten abborre, utan om en riktig baddare. Metspöt böjde sig så mycket att Günter trodde att det skulle gå av.

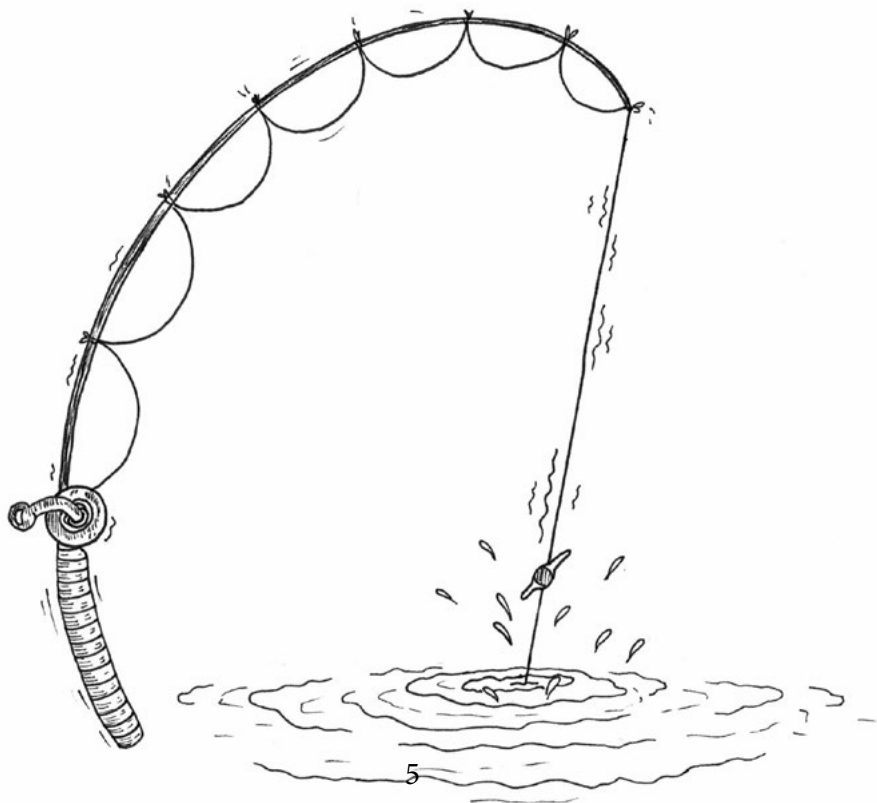
Till slut kunde han ana något som närmade sig vattenytan, men såg inte riktigt vad det var. Kanske en gädda. Günter visste att gäddor kunde bli väldigt stora och han hade hört fiskehistorier om gammalgäddor som vägde lika mycket som en liten bil.

När Günter inte visste om han skulle orka längre så hände något. Metspöt rätade plötsligt ut sig och fisken verkade ha lossnat från kroken.

– Vad skönt, sa Günter till sig själv.

Men plötsligt böjde sig spöt på nytt och Günter fick ta i allt han orkade för att inte tappa det i sjön. När han var på väg att ge upp så hände det igen. Spöt rätade ut sig och det verkade som att fisken ännu en gång släppt taget.

Günter hann knappt andas ut förrän spöt böjde sig i en vid båge och han fick kämpa för att hålla emot. Så höll det på en stund när plötsligt ett brummande ljud fick vattenytan att krusa sig. Günter stelnade till, slängde spöt i sjön och rodde in mot land det snabbaste han kunde.

Väl i land sprang han in på slottet för att hitta någon att berätta det han nyss upplevt för.

– Hilfe! Det är något konstigt med sjön.

Hilfe är det tyska ordet för hjälp och när Günter blir orolig för något blandar han ihop tyska och svenska.

Han rusade in i olika rum för att försöka hitta någon men det var tomt överallt.

Konstigt, tänkte han. Var är alla?

Plötsligt hördes brummandet igen. Han stannade upp och lyssnade. Vad var det för ett märkligt ljud? Sen såg han något som fick honom att frysa till is. Ett gäng hemska varelser svävade in genom ena väggen och for snabbt förbi honom och sen runt i cirklar i taket. Det droppade om dem som om de nyss varit i vatten.

En spöklig röst ekade genom slottet.

– Så otroligt irriterande. En svart katt som skrämde bort oss från Vadstena slott. Det ska inte hända igen. Vi ska hämnas.

Med darrande händer tog Günter fram sin mobiltelefon och ringde till mig.

Rockar'n packade sina bästa kläder och prylar i sin resväska. Där fanns tio svarta t-shirts med tryck från olika rockband, ett par extra svarta jeans utöver det par han hade på sig. Kalsonger, strumpor. Svarta såklart. Några musiktidningar, några serietidningar och en bok om spöken på gamla slott.

Han skulle precis stänga väskan när han kom på att han glömt tandborste och tandkräm. Rockar'n tyckte inte om att gå till tandläkaren så att vårda sina tänder var viktigt för honom.

– Så, nu är jag redo att åka till Mariefred.

Rockar'n såg sig i hallspegeln och var nöjd med det han såg.

Han hade blivit överförtjust när jag hade ringt honom och frågat om han ville följa med till Gripsholms slott för att återigen jaga spöken.

Jag heter Oscar Larsson och har tillsammans med mina vänner upplevt spöken på både Örebro slott och Vadstena slott.

Amanda och Alex är mina allra bästa vänner och jag hänger med dem så mycket jag kan. Rockar'n är vår lärare men har blivit mer än så under våra gemensamma äventyr. Han kanske inte är en kompis på samma sätt, men vi gillar att han är med oss ibland. Framför allt

när vi ska jaga bort onda spöken. Senast hände det på Vadstena slott.

Min pappa, som är snickare, har renoverat rum både på Örebro slott och på Vadstena slott och när han var klar med det fick han uppdraget att renovera ett rum på Gripsholms slott också. Han förklarade för oss att han fått samma avtal som tidigare vilket innebar att familjen skulle få bo på slottet och precis som i Vadstena fick också mina vänner göra det.

Amanda och Alex blev överlyckliga över att få bo på ett till slott under samma sommarlov. Åtminstone Amanda blev det. Alex sken först upp men sen såg han bekymrad ut.

– Det ska bli kul, sa han. Bara det inte spökar där också.

Min mamma hade också blivit väldigt glad. Hon älskade att bo på slott och skulle nog kunna göra det för alltid. Hon jobbade väldigt mycket med sin cateringfirma och gillade det men uppskattade att vara ledig på sommaren. Hon gillade att resa och påta i trädgården hemma, men att bo på slott slog allt annat.

– Jag får vara slottsfru igen, utbrast hon och log mot pappa.

– Ja, det får du, svarade han. Passa på att njuta av lite ledighet den här sommaren. Det har du förtjänat.

Pappa verkade inte ha något emot att jobba. Det

skulle finnas gott om tid till att umgås på kvällarna och han visste att Mariefred var en mysig stad.

Det var strax efter vi hade fått veta att vi skulle åka till Mariefred som Günter hade ringt mig och berättat att han befann sig på Gripsholms slott. Han sa att det verkade som att spökena var där nu.

– Det brummar oroväckande och vibrerar i hela slottet och en röst skrek nyss, sa Günter Hesse.

– Vad skrek den? undrade jag.

– Den skrek: Så otroligt irriterande. En svart katt som skrämde bort oss från Vadstena slott.

Jag la på och berättade för mina vänner. Amanda sken upp. Alex stirrade. Jag ringde Rockar´n.

– Så där, då är vi klara för att åka mot Mariefred.

Pappa log med hela ansiktet när han sa det. Han var klar med renoveringen på Vadstena slott och var redo att ta tag i det nya uppdraget. Han älskade verkligen sitt jobb som snickare och ännu roligare var det förstås när resultatet blev bra och han fick nya jobb tack vare det. Att sen hela sommaren gick åt gjorde inget. Det viktiga var att han kunde vara med familjen och det fick han nu när vi alla fick möjlighet att följa med.

– Det får inte alla chansen att göra, sa mamma högtidligt till oss. Vi är privilegierade.

– Vad betyder det? frågade jag.

– Det betyder att vi har tur som får göra detta, svarade hon. Hur många känner ni som bott på slott?

– Jag känner ingen, sa Alex. Mer än vi då förstås.

– Inte jag heller, sa Amanda. Det är väldigt roligt att vi får följa med och bo med er.

– Det är ju självklart, sa mamma. Oscar hade inte tyckt att det varit så kul att bo bara med sina föräldrar. Han hade krupit på väggarna.

– Vad? sa Alex. Krupit på väggarna? Kan han det?

Mamma tittade på Alex och log.

– Det är bara ett uttryck för att ha tråkigt och bli rastlös, förklarade hon.

Pappa smällde igen bakluckan på bilen.

– Hoppa in nu, sa han. Det är dags att åka. Det tar nästan tre timmar att köra så om vi åker nu hinner vi äta lunch i Mariefred.

– Jag är redan hungrig, svarade jag. Kan vi inte äta innan vi åker?

– Vi har ju nyss käkat frukost, sa Amanda. Hur kan du vara hungrig redan?

– Jag bara är det, svarade jag. Jag kanske åt för lite till frukost.

– Du är otrolig, sa Alex. Du är ju alltid hungrig.

– Haha, skrattade mamma. Det stämmer. Ibland tror jag att du ska äta oss ur huset.

– Äta er ur huset, undrade Alex. Han äter väl inte möbler?

Mamma tittade åter på Alex och log.

– Det är bara ett till uttryck som jag brukar använda. Jag ska sluta med det så att ni förstår vad jag menar.

– Det är nog bra, sa pappa. De där gamla uttrycken kommer att försvinna. Oscar, ta en macka ur kylväskan och hoppa in där bak tillsammans med dina vänner. Nu drar vi.

Det var trångt i baksätet men det gjorde inget. Jag skulle få tillbringa resten av sommaren på ett nytt spännande slott tillsammans med mina bästa vänner så då kändes det helt okej att sitta trångt i några timmar.